

Đêm Vọng Phục Sinh
lumen Christi = ánh sáng Đức Ki-tô

Chúa Nhật Phục Sinh

NGÔI MỘ TRỐNG

Ngôi mộ trống trong im lìm, câm nín, đã hùng biện nói lên Sự Phục Sinh của Đức Giêsu.

Nó là nhân chứng. Nó đã ôm ấp xác thân Ngài, đã cảm nhận Ngài hạ mình đặt lưng táng xác trong ngôi nhà hèn mọn: Chính nó.

Nó đã hứng những dòng nước mắt náo nùng bi thảm của Mẹ hiền khóc Ngài. Đã nghe run lên trong lòng mình những bước chân buồn đau thương tiếc của Gioan, của Madelena, của những Tông Đồ trước biển cô trời sập...

Nó chỉ là ngôi mộ đá, tầm thường nhỏ bé. Làm sao nó chứa hết chừng ấy lạ lùng, chừng ấy thương đau?

Rồi khi tất cả không còn nữa, viên đá đã lăn ra xa, khi nó đã thật sự trở thành Ngôi Mộ Trống hoàn toàn, thì Phục Sinh xảy đến. Bầu Trời Mới mở ra, huy hoàng. Bây giờ nó hiểu có chứa Thương Đau, nó mới được thấy trước mắt, cảm nghiệm trong Tim, Mầu Nhiệm của Phục Sinh. Nó là tôi.

"Viên đá" đã bao lần là sự ngăn trở giữa tôi với Ngài. Lăn viên đá ra đi, cho ánh sáng tuôn vào, cho không khí uà tới, cho Bình Minh thức dậy, cho đời tôi hạnh phúc bên Thầy.

Khi tôi cố gắng từ bỏ bớt tính hư nết xấu, tham vọng kiêu căng, và phủ phục dưới chân Thầy với những gì còn chưa bỏ được thì lòng Nhân Từ của Thầy đã rộng lượng tạm cho tôi là Ngôi Mộ Trống. Tôi thường nghĩ Thầy nhìn tôi, vừa thương xót, vừa hân hoan, kiêu Cha già nhìn con gái: "Con của Cha!".

Chừng ấy đã là quá đủ cho tôi sung sướng. Nào tôi có biết gì xa hơn đâu! Nhưng Thầy chu tất hơn: Một sáng màu hồng, tôi nhìn ra cửa sổ, sung sướng đón nhận những Cánh Hoa Phục Sinh nở trên ngôi mộ đã tưởng đời đời chỉ là đá vô tri... Tôi mỉm cười. Tôi thường cười với một chút nước mắt long lanh: Lòng Biết Ơn.

Henry Cao Hùng

